STADIONUL - şcoală a educaţiei

CE DĂM SPORTULUI, CE PRETINDEM DE LA SPORT?

„Pentru fiecare comunist, pentru fiecare cetăţean, munca este o datorie fundamentală, de onoare. Fiecare trebuie să dea dovadă de o înaltă conştiinţă profesională, competenţă, spirit creator, dăruire şi pasiune în muncă ; totodată, trebuie să manifeste combativitate şi intransigenţă faţă de manifestările de indisciplină, superficialitate şi lipsă de răspundere în muncă".

(Din CODUL PRINCIPIILOR ŞI NORMELOR MUNCII ŞI VIEŢII COMUNIŞTILOR, ALE ETICII ŞI ECHITĂŢII SOCIALISTE)

DATORIA DE A APĂRA CU DEMNITATE ŞI RĂSPUNDERE CULORILE NAŢIONALEI

Ce-şi poate dori mai mult un tînăr sportiv decît să se numere printre puţinii aleşi să apere prestigiul culorilor româneşti în arenele internaţionale ? Firesc, drumul spre acest ţel nu este deloc neted şi nici lesnicios, ci presupune existenţa — alături de vocaţie, de talent — şi respectarea strictă a unor exigenţe : **muncă îndirjită, pasiune, dorinţă de afirmare şi devotament inalterabil, perseverenţă şi tenacitate, ambiţie şi credinţă în izbîndă, cumpătare şi responsabilitate.** Toate succesele de prestigiu, toate marile performanţe şi împliniri pe coordonatele sportului sînt rodul unei fericite contopiri a acestor indispensabile elemente care alcătuiesc substanţa acelei dragoste de sport curate, fără frontiere şi condiţionări.

Făcîndu-şi o datorie de onoare din reprezentarea demnă a culorilor patriei, numeroşi sportivi români au îmbogăţit şi îmbogăţesc continuu recolta de trofee, contribuind astfel la creşterea prestigiului internaţional al sportului nostru. Nume de atleţi şi atlete, de handbalişti şi handbaliste, de boxeri, luptători, caiacişti şi canoişti, de tenismani, gimnaste şi gimnaşti, de voleibalişti, rugbyşti sau canotori, de trăgători, popicari, sau scrimeri sînt rostite cu admiraţie şi respect în ţară şi dincolo de hotare. Lista lor este atît de încărcată, încît nu ne încumetăm să o reproducem. Pregătirea lor minuţioasă şi fără rabaturi, realizarea unor rezultate de valoare în marile confruntări pe plan mondial le-a adus o unanimă preţuire. Nu a trecut mult timp de cînd **UNESCO** a atribuit fostei campioane olimpice la atletism, **Lia Manoliu**, prestigiosul „Trofeu fair-play", care nu reprezintă doar un omagiu adus unei lungi cariere sportive, încheiată în glorie, ci deopotrivă un măgulitor act de recunoaştere a fidelităţii şi dragostei constante pentru sport, a abnegaţiei şi dăruirii cu care sportiva română a slujit culorile patriei sale. Dar cîţi alţi sportivi nu muncesc acum cu admirabilă sîrguinţă, la vîrste la care de obicei se spune adio performanţei, pentru a reprezenta la cote ridicate culorile ţării ?

Dacă avem motive să ne mîndrim că majoritatea sportivilor noştri au o astfel de mentalitate vizavi de pregătire şi de reprezentarea cu cinste a culorilor naţionale, ni se par cu atît mai stridente şi străine unele manifestări de neseriozitate în pregătire, de punere a intereselor personale mai presus de cele colective, de dezertare de la îndatoririle pe care orice sportiv valoros (pentru a cărui perfecţionare s-au făcut ani în şir investiţii serioase) le are de a răspunde chemării în cadrul loturilor reprezentative. La echipele de volei ale ţării (seniori, senioare, tineret), care au de susţinut în acest an importante confruntări în cadrul campionatelor europene, s-au semnalat cîteva eschivări (sub diferite pretexte) de la prezentarea la convocările de pînă acum. Aceeaşi situaţie se semnalase cu cîtva timp în urmă la reprezentativa masculină de baschet. Un rugbyst timişorean, chemat la meciul de trial al reprezentativei, a părăsit pur şi simplu terenul, spunînd că el nu mai vrea să facă parte din lotul ţării ! Alţii condiţionează îmbrăcarea tricourilor reprezentative de obţinerea unor avantaje sau, considerîndu-se indispensabili şi de neînlocuit, „senatori de drept", nu mai depun suficientă străduinţă în pregătire, îşi permit să se abată de la disciplină.

Desigur, cazurile de abatere de la norme etice elementare sînt puţine, dar existenţa lor chiar în proporţie minimă trebuie să alarmeze pe toţi cei ce se ocupă de educarea sportivilor noştri fruntaşi. Pentru că refuzul de a apăra prestigiul culorilor naţionale, mercantilismul, delăsarea, interesele înguste nu au ce căuta în sportul nostru !

Aurelian BREBEANU

ASPIRAŢII ŞI ÎMPLINIRI

Scrima se situează printre ramurile sportive în care munca perseverentă, spiritul de dăruire şi de fair-play trebuie să se afle într-o continuă armonie, condiţii elementare ale împlinirii şi detaşării valorice. Între scrimeri, floretista Suzana Ardeleanu ne oferă un minunat exemplu...

Explicaţia rezidă în felul cum a fost educată în familie, în şcoală, în secţia de scrimă a maestrului de arme, Alexandru Csipler.

Ne spunea, în anii de început în sport ai viitoarei titulare a echipei României, tatăl Suzanei : „Sîntem fericiţi, pentru că fetiţa noastră are o veritabilă vocaţie pentru corectitudine. În joc, în relaţiile de familie, peste tot în societate, la ea n-au ieşit în evidenţă manifestări care să ne creeze «probleme» de educaţie".

Iar antrenorul Csipler a ţinut să completeze : „Suzana face parte din acea categorie a copiilor foarte buni pentru care a fi corect reprezintă prima îndatorire în relaţiile cu colectivitatea ; un model pentru Şcoala sportivă din Satu Mare !"

Suzana Ardeleanu a fost astfel în măsură să aspire la poziţii de frunte în sport — campioană a ţării la junioare, încă din anul 1963, apoi titulară în echipa de senioare a clubului Steaua, multiplă campioană a ţării şi a Europei, componentă a formaţiei României, care în 1969, la Havana şi-a înscris numele printre campioanele lumii !

Aspiraţiilor sale în sport, realizate printr-un volum de muncă constant ridicat, prin seriozitate şi talent, i-a adăugat în anii din urmă o alta, de fapt o împlinire la fel de meritată : absolvirea, în vara trecută a Institutului de Educaţie Fizică şi Sport. Profesoara de educaţie fizică Suzana Ardeleanu promite să fie, şi în această calitate, un exemplu de corectitudine pentru elevi, pentru colegii şi colegele de la catedră.

Şi ar fi de amintit o latură a vieţii şi activităţii apreciatei noastre sportive, aceea de soţie. Suzana Ardeleanu este căsătorită tot cu un sportiv, floretist la acelaşi club, Steaua, în care îşi desfăşoară şi ea pregătirea. Împreună cu Ştefan Ardeleanu, ea a întemeiat un cămin dintre cele mai reuşite, bazat pe o temeinică cunoaştere reciprocă (au activat în sport, la Satu Mare, sub bagheta aceluiaşi antrenor...), pe o preţuire sinceră şi, mai ales, pe o afecţiune plină de gingăşie.

În cazul Suzanei Ardeleanu — ca de altfel al multor sportivi de performanţă de la noi — între aspiraţii şi împliniri există o strînsă corelaţie, întemeiată pe muncă, pe conştiinciozitate, pe dorinţa nemijlocită de a împlini pilduitor o îndatorire civică şi de a respecta principiile etice ale societăţii noastre.

Tiberiu STAMA

MEDITAŢII... ÎN AFARA STADIONULUI !

UN CAZ : *Ne aflam, nu cu multă vreme în urmă, în biroul secretarului C.J.E.F.S. Vîlcea, Petre Berbecaru, unde se discuta situaţia jucătoarelor de handbal Emilia Popescu şi Elena Toşu, componente ale formaţiei Oltul Rm. Vîlcea. Ele dăduseră dovadă, în turneul de calificare în Divizia B, ce a avut loc la Cluj-Napoca, de atitudine nesportivă faţă de echipă, tendinţe de căpătuială, incitare la cedarea unor meciuri. Avînd în vedere aceste lucruri, asociaţia a hotărît să solicite federaţiei de resort ratificarea suspendării celor două sportive pe 2 ani şi, respectiv, 1 an.*

AL DOILEA CAZ : *Printre membrii lotului echipei campioane de juniori la volei L.E.F.S. Rm. Vîlcea se află şi tinerii Cristian Constantin şi Gheorghe Gheorghe, care, pentru lipsă de interes faţă de pregătirea profesională, precum şi pentru tendinţe de vedetism, au fost scoşi, la un moment dat, din lot, de către antrenor, prof. L. Stilea. În urma străduinţilor proprii şi a unei intense munci educative desfăşurate de conducerea tehnică, de şcoală, cei doi au fost reintegraţi în lot, acum aflîndu-se printre cei buni şi utili echipei.*

Aşadar, două exemple care ilustrează elocvent că sportul respinge ferm orice tendinţă care lezează legile sale fundamentale — dragoste faţă de echipă, conştiinciozitate, seriozitate, disciplină, pregătire intensă pe toate planurile — dar nu refuză nimănui posibilitatea de a reveni pe teren, atunci cînd acesta înţelege să se integreze activ în procesul instructiv-educativ, atunci cînd se acţionează cu hotărîre pentru remedierea situaţiilor dificile. De altfel, în *Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. cu privire la dezvoltarea educaţiei fizice şi sportului* se precizează cu claritate : *„În toate unităţile sportive se va întrona un climat sănătos, combativ faţă de orice manifestare care contravine eticii socialiste, normelor de conduită cetăţenească şi ale vieţii sportive, dezvoltîndu-se o opinie puternică, combativă împotriva manifestărilor de vedetism şi a tendinţelor de căpătuială, care să conducă la formarea unor sportivi cu o înaltă ţinută morală şi cetăţenească".*

Aşa după cum ne spunea prof. *L. Stilea, „procesul educativ trebuie privit ca un proces continuu, care nu permite nici un moment de răgaz, reuşita pe planul performanţei fiind indisolubil legată de atitudinea pe care o au sportivii faţă de muncă, faţă de colegi, de intransigenţa manifestată de antrenor, de asociaţie faţă de orice tendinţă nesportivă. Acţionînd astfel, am reuşit să readucem în mijlocul echipei pe cei doi jucători amintiţi, ale căror calităţi indiscutabile pentru volei nu le erau suficiente. E drept, în această direcţie şi ei s-au străduit mult".*

Iată o temă de meditaţie, pe care o propunem atît asociaţiei „Oltul", cît şi celor două handbaliste, aflate abia acum pe drumul perfecţionării. Ar fi păcat ca acest drum al lor să se oprească aici.

Emanuel FĂNTĂNEANU

DIN NOU PE DRUMUL CEL BUN...

Iubitorii sportului cu mănuşi de la noi îşi amintesc, desigur, ascensiunea rapidă, din perioada anilor 1967—1970, a semimijlociului **Victor Zilberman**, aspirant îndreptăţit la titlul de cel mai bun pugilist amator al continentului. Medalia de argint obţinută la ediţia de la Bucureşti a C.E. (1969), într-o finală pe care o disputa, bolnav, cu vest-germanul **G. Meier**, reprezenta confirmarea valorii internaţionale a acestui talentat boxer şi, mai cu seamă, posibilităţile lui de a se situa în rîndul protagoniştilor marilor întreceri.

Multiplu campion republican, Victor Zilberman a făcut multă vreme parte din reprezentativa naţională, participînd la campionatele europene şi la Jocurile Olimpice. Dar, titlul de cel mai bun semimijlociu din România, siguranţa selecţionării permanente în formaţia de bază, l-au făcut pe pugilistul de la Steaua să nu mai manifeste aceeaşi seriozitate în pregătire, să-şi permită abateri repetate de la disciplina impusă unui boxer de performanţă. După o perioadă de rătăcire, în care s-a manifestat îndulgenţă faţă de lipsurile sale, conducerea tehnică a echipei naţionale a hotărît excluderea din lot a campionului naţional. După ce a fost suspendat din activitatea sportivă în anul 1973 (pe timp de un an), clubul Steaua a reuşit să renunţe la fostul vicecampion al Europei.

Perioada de absenţă din ring s-a dovedit un excelent prilej de meditaţie pentru Victor Zilberman. Aşa se şi explică faptul că el s-a prezentat primului său antrenor, Tedi Niculescu (în prezent, la clubul Rapid), pentru a-i solicita să-l pregătească din nou. A fost angajat imediat ca lăcătuş la revizia de vagoane şi legitimat la clubul feroviar. Noul mediu de muncă şi pregătire s-a dovedit deosebit de favorabil pentru V. Zilberman. Influenţa colectivului în care munceşte şi se pregăteşte boxerul rapidist s-a făcut imediat simţită. **„Timp de o lună şi jumătate înaintea finalelor din 1974, Victor n-a lipsit niciodată de la pregătire — ne spunea antrenorul T. Niculescu. A venit întotdeauna punctual la sală şi a plecat mereu ultimul de la antrenament. La locul de muncă, se dovedea disciplinat şi sîrguincios".**

Acest nou mod de a privi obligaţiile sale profesionale şi sportive s-a reflectat şi în evoluţiile pe ringul finalelor campionatelor de anul trecut. **I. Oancea, Al Popa şi D. Cimpoieşu** — cei mai valoroşi adversari ai săi — au fost învinşi înainte de limită de rapidistul Victor Zilberman. Şi performanţele sale nu s-au oprit aici. Recîştigînd încrederea celor din jur, campionul necontestat al semimijlociilor noştri a primit acordul forului de resort să ia startul în turneul internaţional al României, „Centura de aur". Forma excelentă în care s-a prezentat i-a permis reprezentantului nostru o victorie de prestigiu, într-o manieră impresionantă, în faţa campionului mondial şi olimpic, cubanezul **Emilio Correa.**

Înaintea plecării la C.E. de la Katowice, Zilberman ne spunea : **„Mă simt mai bine decît înainte. Acum sînt privit cu alţi ochi de colegi şi antrenori. Îmi dau seama că am pierdut mult în anii din urmă. Dar, la 28 de ani, cred că am dreptul să sper încă la rezultate de valoare. Sînt bine pregătit. Am muncit cu multă ambiţie şi conştiinciozitate la antrenamente. Doresc din toată inima să demonstrez că victoria asupra lui Correa n-a fost o întîmplare".** Medalia de argint cu care s-a întors de la Katowice i-a confirmat spusele... Pe aeroportul Otopeni, el a fost din nou primit cu flori de conducerea clubului şi de colegi — o recunoaştere a noului său mod de pregătire.

Mihai TRANCA

CUI ÎNCREDINŢĂM ŞTAFETA PERFORMANŢEI ?

Juniorii de azi, performerii de mîine — *iată un adevăr indubitabil, care demonstrează clar că tinerei generaţii de sportivi îi revine misiunea de a se pregăti cu conştiinciozitate, depunînd intense străduinţi pentru a urca pe culmile înaltei performanţe, pentru a consolida prestigiul sportului românesc.*

În acest sens, antrenorului, clubului le revin sarcini de mare răspundere, ei fiind primii ce trebuie să insufle dragostea faţă de culorile ce le apără, faţă de muncă, să contribuie activ la formarea acestuia ca cetăţean demn şi sportiv de frunte, dorinţa de a se afla mereu printre cei dintîi. Desigur, printre tinerii performeri se află mulţi care s-au afirmat în marile competiţii europene şi mondiale, succesul lor fiind urmarea unei munci îndelungate şi asidue, a unei comportări ireproşabile pe teren şi în afara acestuia, care au dus şi la cîştigarea stimei şi preţuirii profesorilor, antrenorilor, colegilor, a marelui public. Este suficient să menţionăm pe tînăra gimnastă Nadia Comăneci, *de la Liceul cu program de educaţie fizică din municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, care la nici 14 ani a urcat prin evoluţia sa la europene, pe scrimerii* Petru Kuki *(I.E.F.S.)* şi Ion Pop *(Steaua), campioni mondiali, pe popicarii* Grigore Marin *(Olimpia-Constructorul),* Victor Miclea *(Jiul Petrila)* şi Horia Arăac *(Voinţa Bucureşti), campioni europeni.*

Din păcate, se mai constată, încă, tendinţe de vedetism, de comoditate la mulţi dintre tinerii sportivi. Este, spre exemplu, cazul tenismanului Cristian Feţeanu *care, după cum ne spunea antrenorul* Enrico Modiano, *la nici 15 ani, a solicitat, sprijinit şi de tatăl său, organizarea unei festivităţi de despărţire, la plecarea sa de la clubul Cutezătorii, fără ca, totuşi, prin rezultatele sale să se fi remarcat în mod deosebit. Supărat de refuz, a renunţat la activitatea competiţională, pentru a reveni după doi ani. Doi ani pierduţi pentru nimic ! Am adăuga, aici, şi pe voleibalista* Alina Bujor, *de la Medicina, care s-a eschivat, sub diverse motive, să participe la antrenamentele lotului de tineret, fiind sancţionată pentru această atitudine de către Biroul federal.*

Avînd, deci, ca puncte de plecare aceste exemple, cunoscut fiind faptul că se depun mari eforturi pentru a se asigura juniorilor condiţii de pregătire dintre cele mai bune, se impune o atitudine intransigentă faţă de orice abatere, o colaborare mai strînsă între antrenor, familie şi organizaţia de tineret, o mai atentă muncă educativă în rîndul celor care urmează să devină campioni de mîine.

Em. F.

MENTALITĂŢI

● OAMENI CU CARE RUGBYUL SE MÎNDREŞTE. Ca multe alte discipline, rugbyul ne oferă numeroase exemple de sportivi care de mulţi ani de zile îşi consacră timpul liber, forţele şi pasiunea pentru a apăra cu cinste culorile clubului din care fac parte. Iată, de pildă, cîteva nume : **Mircea Ciornei (Steaua), la 37 de ani a fost unul din oamenii de bază ai echipei naţionale, Gheorghe Dragomirescu (Dinamo), prezent nu numai cu regularitate, dar şi cu multă seriozitate la antrenamente, Mihai Ţibuleac, fost jucător în echipa naţională, care continuă să fie unul din pionii principali ai echipei Grivţa Roşie. În contrast, tînărul Alexandru Ioniţă (Universitatea Timişoara) refuză să îmbrace tricourile naţionalei ! !**

● INCOTRO, GHEORGHE BOŞCU ? Cunoscut pentru performanţele sale — multiplu campion naţional —, judoka Gheorghe Boşcu a apucat pe un drum greşit : indisciplină la antrenamente, abateri de la normele de conduită sportivă, împolitere faţă de antrenori şi arbitri. Pentru faptele sale a fost scos de mai multe ori din lot şi a pierdut astfel şansa de a participa la C.E. de la Lyon şi la Balcaniadă.

● PASIUNE. Clubul de modelism din Suceava numără peste 100 de tineri, deţine numeroase titluri de campioni şi recorduri. Succesele sale se datoresc în primul rînd înmoşului instructor **Silvestru Morariu**, maestru al sportului. El acordă, de asemenea, un preţios ajutor cercurilor de modelism pionereşti şi tot el conduce cursul de modelism introdus din iniţiativa sa în programul de învăţămînt al Institutului pedagogic.

● TITLUL DE MAESTRU AL SPORTULUI OBLIGĂ. Fiecare succes în sport obligă la mai mult. Din păcate, însă, pe unii sportivi victoriile îi „îmbată". Un astfel de exemplu îl constituie, din păcate, alpinistul **Mircea Naghiu.** Pînă la cîştigarea titlului de maestru al sportului Naghiu era un exemplu de hărnicie şi seriozitate. Dar după aceea... Neglijează antrenamentele, răspunde cu greu la chemările echipei, fapt cu atît mai grav cu cît el este şi... antrenor.

● NU AŞA SE URCĂ TREPTELE AFIRMĂRII. **Radu Boişteanu este elev al Şcolii sportive din Botoşani şi unul din jucătorii cu reale calităţi ai echipei de baschet. Dar iată că de pe acum se crede deja mare vedetă. Urmarea : absenţe de la antrenamente, atitudini necuviincioase faţă de antrenori, arbitri şi coechipieri. Comisia de educaţie şi disciplină a F.R.B. a decis suspendarea sa din activitatea competiţională pe timp de trei luni.**

V. T.